



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Reverendi Patris Alberti Chanowsky è Societate Iesv
Vestigivm Boëmiæ Piæ seu: Res Qvædam Memoratv
dignæ, quæ in Boëmia præsertim in Districtu Prachensi &
Pilsensi, vel ab hominibus sunt piè erga Deum ...**

Chanovský, Albrecht

Pragae, 1659

Capvt. V. Pij homines.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50656](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50656)

C A P V T . V .

Pij homines.

Est locus uno milliari Brzezreicio inter silvas Bastinenses in loco Styadraze, sub antiqua desolatâ Arce, nomine Tremf-
sim, ubi modo sunt quædam prata bono-
rum Brêznicensium; Illic fuit quoddam
Sacellum, & iuxta illud tuguriolum, in
quo 46. an. Eremiticam vitam egit Benedi-
ctus de Bluzina, vir Equestri Ordinis, se-
pultus in Hvvozdian, in Ecclesia S. Proco-
pij. Imago & epitaphium eius Anno 1637.
deleta fuit in dealbatione templi. Dicitur
fuisse târæ innocentiæ, ut cum leporibus sub-
inde luderet; sed & quando illi in hortulo
damnum in caulibus faciebant, vocabat
illos ad se, & virga correctis documenta
dabat, ne amplius ad damna redirent. Sunt
quidam in vivis qui hæc à Majoribus suis
acceperunt. Sacellum autem non ita pri-
dem id est, anno circiter 1620, destructum
est à quodam Capitaneo Breznicensi Hæ-
retico.

Ad Civitatem Strakonicensem est Arx,
vel potius Conventus Equitum Melitensi-

F um,

um, S. Ioannis Hierosolymitani. Erant olim inibi duodecim sacerdotes eiusdem ordinis, qui etiam, vicinas Parochias administrabant. In templo ejus Arcis est sepulta quædam puella, quæ à Matre Iudæis vendita ab illis occisa fuit. Et cum hoc rescissent Christiani, corpus acceperunt, & in templo arcis sepeliverunt, ubi in lapide sepulchri Cruce signato hæc scripta sunt: *Puella annicula Dorothea à Iudæis occiditur die Martii Prima 1503. Vnde Iudæi non habitant ab eo tempore in illo Dominio, Mater verò illa est combusta.*

Auctaria.

[De sanctitate Martini Strakonicky Parochi in Strassinie sepulti in Blizivvi dictū est in vita Patris Alberti Chanovvsky toto cap. 3.

Novædomi celebris est Fabianus, seu Favianus, Marzan Dominorum de Rosis seu de Nevadomo ibidem quondam cocus, qui relictâ Aulâ se contulit in Eremū quinque horarum itinere indè distantem; ubi cum vitam sanctè finivisset, omnes Novædomi campanæ ultro nemine impellente pulsabantur: quo iudicio Mors ejus prodita

ditā & corpus allatum honorificè sepultū
in Templo S. Ioannis prope medium Anno
Domini circiter 1400. Vestigia eius in lapi-
de durissimo supersunt in quo olim sede-
bat & cubabat.

Est in Cathedrali Templo Pragæ sepul-
chrum, atque è marmore albo monumen-
tum ad ipsum parietem, sacelli S. VVen-
ceslai collocatum cum hac epigraphæ.

D. O. M.

GEorgio Papelio Baroni à Lobkovicz
Domino in Duxavv, & Schvekensta-
in, Sacratissimo Imperatori Rudolpho II.
à Consilijs, Iudicijs Appellationum in
Boëmiæ Regno Præsidi, vitâ insigni cum
pietate transactâ defuncto Anno M. D. XC.
die XI. Septembris, Adamus Gallus Pape-
lius Fratri Germano mærens posuit, Vixit
annis XXXIV. Mensibus VI.

[Narratur sub ejus mortem in signum
ejus Sanctitatis, campanas divinitus im-
pulsas, nullius hominis operâ sonuisse.
De ejus autem pietate hoc speciale memo-
rant (id, quod tamen alii dicunt ab alio
quodam Domino itidem Lobkovvicio fu-

isse factitatum) eum singulis ferijs sextis
Crucem trabalem, exemplo Christi D.
fuisse solitum bajulare per longum spaci-
um itineris.

Memoratur etiam ab Historicis eximia
Pietas clarissimi Herois Jaroslai Baronis
de Sternberg, qui à Venceslao Ottocaro,
cognomento Monoculo Boëmiæ Rege ad-
versus Tartaros, post Russiam Poloniam,
Silesiam vastatam in reliquas Europæ Pro-
vincias impetum parantes missus, Olomu-
cij Metropoli Moraviæ octo Christianorum
millia congregavit, quibus ducenta circi-
ter Tartarorum millia aggressus hostes
profigavit, ducique eorum Petæ nomine
manu propriâ dextram amputavit. Prius-
quam in Barbaros movisset, in foro Olo-
mucensi, cum copijs suis omnibus flexit
genua, opemque ac patrocinium DEI pa-
ræ apud DEUM imploravit, voto addito,
Templum se DEO sub titulo DEI paræ e-
recturum, si victoriâ potiretur. Multis
deinde à Rege Boëmiæ ornatus est digni-
tatibus, ejusque Honori institutus est su-
premi Moraviæ Præfecti Magistratus, quem
is primus omnino gessit, ac deinde posteri
ejus longâ serie obtinuerunt, quorum eti-
am multorum effigies ac epitaphia super-
sunt

sunt in Templo B. Virginis Olomucij, id
 quod ipse victoria obtenta voti reus ædi-
 ficaverat. Templum illud nunc est Collegij
 Societatis I E S U. Sepultus est prædictus D.
 Jaroslaus Pragæ in sacello S. Barbaræ apud
 moniales Ordinis S. Claræ in monasterio
 S. Francisci, vulgò S. Agnetis dicto: Vbi
 super Marmoreum monumentum exstat
 ejus effigies mitra & pallio ducali exorna-
 ta.

Illustrissimorum Dominorum Adami
 de Sternberg Regni Boëmiæ Burggravij &
 Mariæ Maximilianæ comitissæ de Hohen-
 zollern Filiolus Venceslaus, cum ab Ar-
 chiepiscopo Pragensi Ioanne Lohelio, Bap-
 tizaretur, manus precantium ritu compli-
 cuit. Huic Mater cælites Patronos ele-
 git, SS. Stephanum & Laurentium; quo-
 rum quidem nomina postea fuit oblita; sed
 tamen eis puerulum identidem commen-
 dabat. Non attigit ille septennium. In
 morbo suo lethali circa annum 1615. P.
 Georgio von der Boon è Societate I E S U
 ter generaliter de tota vita confessus, sæ-
 pius ingeminabat, oportere nos magnâ di-
 ligentia ad mortem præparari. Flere Ma-
 trem prohibebat, quod se utique ad Cælum
 mox iturum sciret, quin & jam venisse pro-

se SS. Stephanum & Laurentium eosque
 adeste ad illum locum vbi Crucifixi effi-
 gies stabat. Et verò in pede Crucifixi illius
 repertæ sunt postea reliquiæ dictorum du-
 orum sanctorum, Sed & Matri memoria
 redijt, hoc esse sanctos quos illa infantulo
 Patronos legerat. Solebat puerulus ille ad
 sonum singularum horarum cruce sancta
 frontem signare, ac paulisper precari quod
 & in illo morbo, cum tertiam pomeridia-
 nam audiret, facturus dexteram elevarat,
 dexteramque etiam læva iuvabat, sed eo ip-
 so momento morte abreptus duos digitos
 complicatos reliquit, quos ad Crucem fa-
 ciendam extenderat. Sepultus Bechinæ in
 Monasterio Franciscanorum, vbi circa an-
 num 1619. à rebellibus hæreticis è tumba
 dum esset eiectus, manus illa cum cubito
 apparuit integra, hodieque incorrupta per-
 severat quam deinde Mater sacrorum lip-
 sanorum instar asservatam Filix suæ Illu-
 strissimæ Mariæ Evæ de Tiffenbach post
 obitum reliquit; quam etiam Serenissimi
 Archiduces Austriæ sæpius sibi monstrari
 iusserunt, ac admirati sunt, vocarique Vi-
 ennæ manus illa solet, *manus boni pueri.*

Quin & Mater ipsa magnæ fuit sanctita-
 tis, cuius virtutes prolixè à P. Matthia Nen-
 nichen

nichen è Societate IESU qui Dominæ ibi
erat à Confessionibus sunt descriptæ.

Aliud priori affine huc adijciam exem-
plum ex annis Provinciae Boëmiæ Soete-
tatis Iesu acceptum.

In Toparchia Hunbureziczensi, inter
Giczinium & reginæ Hradecium sita in
cellula templo sanctæ Mariæ Magdalenæ
Gerzinij adnexa, ex quopiam rumore invē-
nit P. Simeon Hubner corpus virgunculæ
incorruptum, cujus tamen vestimenta ex
nigro serico jam situ aliquid de putredine
in ipsis plicis contraxere. Rei insolentiam
admiratus, dum causas & originem inda-
gat, ex senibus fide dignis, & qui puellæ
convixere didicit sequentia. Virginem
hanc Patre Georgio VVratislavv de Mitro-
vvicz, Gerzicz, & Humburczicz, Matre
Magdalena genere VVarczuviana de Rhe-
nicz, utroque pio & Catholico, & è nobi-
li Boëmiæ familia oriundo prognatam, Sa-
binæ habuisse nomen. Hanc virtutibus in
tenera ætate jam adultis, præ cæteris pieta-
te erga DEUM, misericordia & benignita-
te erga proximum floruisse. Parentum
enim in alios excandescens ira animum
flexis tam diu genibus placare consueve-
rat, usque dum precibus ejus victi iram

ponerent. Neminem mendicabulorum
 vacuum abire patiebatur, sed aut ære à
 Matre obtento, aut pane à familia impe-
 trato recreabat. Quod si neutrum mox
 consequi poterat, tam diu supplicans pro
 paupere, domum circumibat, dum voti
 compos fieret. Si quos subditorum in
 carceres coniectos didicisset, opportunis &
 importunis precibus eorum liberationi pa-
 trocinari, felici plerumque eventu con-
 fuerat. Vnde Parentes, si quid ejusmo-
 di impofterum accidisset, Sabinæ id indica-
 ri prohibebant, ne inde fieret tristior, &
 solitis blanditijs dimissionem captivorum
 vel ab invitis Parentibus extorqueret.
 Tanta denique naturæ virtute corrobora-
 tæ benignitas fuit in puella, ut nec jumen-
 ta exagitari aut molestia affici citra neces-
 sitatem pateretur. His virtutibus Cælo jam
 matura tertium decimū ætatis annū agens,
 animam Conditori reddit Anno salutis 1597.
 Virgo forma corporis, sui temporis cæ-
 teras in hoc districtu antegressa, sed animo
 multò formosior. Ejus integerrimæ pul-
 chritudinis index hæc corporis sexaginta
 jam propè annis incorrupti integritas est.
 Sed & corollam, quam vna cum annulo &
 pretioso frontali suedicus miles Panero
 duce

duce Boëmiam devastans virgini detraxerat, tam vernans triginta annorum est inventa, ac si Rosmaris, illo ipso die ex horto in sertum innexus fuisset. Manet etiamnum in eius manu lignea crucula incorrupta, uti & precatorius libellus Boëmici Idiomatis, ex quo quotidie crebras ad Deum tenero affectu preces fundere solebat, omnis corruptionis expers. Ejus corpori honorificè tumulando cellulam seu crip-tam in qua modo requiescit, Patruus virgini- nis V Venceslaus V Vratislavv Lytomissli- ensis Domini id temporis Gubernator edi- scavit. Vicini & advenæ digitum DEI in ea tam diuturna virginei corpusculi in- tegritate venerantur; nec immerito, si qui- dem nulla in ea sunt indicia Balsami, aut aromatum; & ij quoque, qui morienti pu- ellæ adfuere negant fuisse corpus ejus ulla- tenus apertum. Iusuper & Amicorum quo- rundam corpora ibidem multò tardius re- posita, jam pridem in pulveres redacta sunt, illius autem solius virginis corpus in- corruptum perseverat.

Vrsula ex Illustrissimo Lobkovicio- rum stemmate, Parentum nostrorum me- moria, magnæ virtutis & sanctitatis foe- mina

mina nupta cuidam Domino Pleskus Ba-
 roni in Moravia solita se quotidie in cer-
 tum quodpiam Christi Domini vulnus
 commendare, multa à Dæmone passa
 fuit adversa. Quadam nocte cum ei mor-
 tem minaretur, illa vero minas eius, flocci
 faceret, negaretque eum huius rei habere
 facultatem, adversus eam, quæ se DEO eâ
 die in vulnus manus dexteræ Christi Do-
 mini commendasset, arrepto Dæmon cer-
 vicali eam suffocare conabatur. Cumque
 illa nihilominus spem suam totam in DE-
 UM collocaret, victus Dæmon aufugit, ita
 tamen, ut prius pestilenti aliquo halitu fa-
 ciem eius afflaverit, ex quo vultus eius po-
 stea graviter intumuit. Eo autem ipso,
 quo eam Dæmon deseruit, momento, cum
 illa levasset oculos, magna vidit luce splen-
 didam super se dexteram protegentis in-
 star extensam. Alias cum in prædio suo
 deambularet, contigit, ut locum accede-
 ret, in quo effusum quidpiam humoris fu-
 isse advertebatur, quam effusionem quot-
 quot Gallinæ transibant aut anseres, mox
 in vestigio extinguebantur, Monita igitur
 illa ab ancillis, ut locum caveret, cum nihi-
 lominus factò signo sanctæ Crucis transi-
 visset, mox, non quidem exanimis, corruit
 tamen.

tamen, atque in lectulum est relata, membris nervisque omnibus contractis, atque hoc in morbo tribus annis ac mensibus sex ad obitum usque mira patientia, decubuit, mamilla dextra sanie, ac tabo ita corrosa, ut interiora pectoris apparerent, Cūque ei per magica quædam valetudinem promitterent, adduci non potuit, ut nefaria eiusmodi medicamenta admitteret. Extrahabantur autem ex illo vulnere varij capilli, & pili, ac carbones, cortices, aliæque eiusmodi quisquiliæ, ut facile appareret morbum illum magicis incantationibus ei fuisse procuratum. Sed quod in hac re fuit admirabile, lignea quam Domina illa habebat Crucifixi effigies quasi doloribus eius condoleret, quoties ipsa acerbius cruciaretur, agebat & ipsa in vulnere lateris pus, & saniem ostendebat, atque ex sacratissimo illo vulnere, etiam similia capillamenta, aliasque quisquillas emittebat. Sacrum missæ sacrificium coram ea moribunda celebravit P. Andreas Neibaur Societatis Iesu Pragæ ad S. Clementem Germanicus Concionator vir ab opinione sanctitatis celebris, vbi illa postquam Sacratissimam Hostiam elevari aspexisset, mox

clamavit; *Iam D. Deum meum vidi, nec amplius quidquam video.* Et sic cæca eadem die obiit. Crucifixum illum eidem Patri donavit, qui nunc asservatur apud Illustrissimam comitissam Mariam Eleonorã de Nostitz, natam de Lobkovicz, cui eum ad vitam commodavit, virginum Monasterium Regium Viennæ Austriæ, in quod Monasterium illatus est à dictæ Dominæ privigna, Domini Flesky ex priore conjugis Filia, dum Monasterium illud & religionem est ingressa.

Pater Koialovicz in sua Historia Lithvvaniz parte 1. libro 9. ad A. 1386. Refert sacerdotem quendam Boëmum nomine Hieronymum in Lithvvanis ab Idololatria ad Christum Dominum adducendis sub Jagellone Rege Apostolicè desudantem, dum simulachrum Idoli dreti Perkun, securi demoliretur, incauto ictu pedem sibi graviter sauciâsse; itaque populum Numinis violat ira hoc accidisse vociferatum, religiones suas profanatas ploravisse. At cum idem Hieronymus ducta super vulnus manu crucis sacre effigiem designasset, verique DEI nomine momento sanum pedem repente circumstantibus ostendisset, tum vero insolentis prodigij spectaculo attonitos

novæ Religionis dignitatem suspexisse, antiquæ vanitatem omnes derisisse.

Anno 978. Refert Venceslaus Hagek Bohumitum primum Ostroviensem à sancto Adalberto constitutum Abbatem Ordinis S. Benedicti ab omnibus vulgò habitum pro viro sancto.

Bonfinius in sua Historia Vngariæ refert Anastasiû Colociensem in Vngaria Archiepiscopum ad illam dignitatem ex munere Abbatis in Boëmia Monasterij Breuvnoviensis (quod is primus ibi gesserat) translatum, tantorum apud DEUM fuisse meritorum, ut mortuos ad vitam revocaret.

Petrus Baro à Rosis, cum jam sub liaconus esset inter Cifercienses Cænobij Atto-vadensis, quia tamen Familia illa Boëmiæ Princeps ad eum vnum redacta fuerat, maritus factus, ac supremus Regni Camera-rius, postquam liberos genuisset, ad Monasterium consentiente uxore redijt, in eo-que vitam sanctè exegit, cum septemdecim circiter templa priùs erexisset, ac in-ter illa etiam Basilicam sancti Viti Crum-lovij.

Ejus Filius itidem Petrus dictus Pragæ ad omnes Sanctos in Arce Præpositus ob-

laudatissimam virtutem ab Urbano 6. Galero Cardinalitio decoratus est quem tamē ipse humilitatis studio non admisit.

Circa Annum 1360. Margareta V Vartenberga à morte Mariti sui Hinkonis Hazenburgij inter Crumlovienses Clarissas, conversa, virtutibus & miraculis claruit.

Ad Annum 1540. Memoriâ est R. P. Ioannis Rauch Ordinis Fratrum Minorum Conventualium Provincialis qui sese eo tempore pro ruente ad Lutherum, Domo DEI fortissimus Athleta apposuit.

Sed & memorabile mihi semper visum est facinus Dominae Elisabethæ de Plavna natae Korensbyanae, quæ, dum hæreticus Electoris Lazoniæ miles Duce Hoffkirchio magnâ Boëmiæ parte ipsaque Pragâ occupatâ Thaumaturgam Deiparæ Imaginem Baleslaviensem in puplico minoris Pragæ foro ad patibulum collocatam magno numero militari ordine armatus cinxisset, exploraturus an demum [id, quod eum ea sæpius accidisse à Catholicis audierant] eis esset elapsura, & ex eorum potestate erepta ad locum suum Boleslaviensem, ut aliàs solebat, miraculosè reditura: Prædicta D. Elisabetha per medios illos hæretico-

ticorum militum ordines Catholico inflā-
mata zelo ad Sacram illam accurrit Ima-
ginem, ibique flexis poplitibus eam est pu-
blice venerata, magnaue voce exclama-
vit: *O Beatissima virgo Mater Dei ulcisce-
re te de tuis inimicis.* Et mox corpus ani-
mumque aptavit ad mortem, quam non
tantum parata fuit in obsequium Deiparæ
subire, sed & sese tunc magno arsisse pro-
fessa est desiderio, ut militum illorum ali-
quis ei ferro caput amputaret.

Sequenti verò statim anno ducis illius
Hoffkirchij Frater eodem loco, quo DEI-
paræ iconem sic despectui habuere, est ob
alia quædam facinora plexus capite.

In histor à Societatis Iesu refertur ma-
gnarum admodum virtutum Pater Adal-
bertus Bauzek sequentibus verbis.]

Pater Adalbertus Bauzek Anno 1556. Id
est eo ipso, quo Societas IESU Collegium
à Ferdinando I. Cæsare fundatum Pragæ
est ingressa cum circa festa Natalitia in Col-
legij illius templo Pragæ preces ad Deum
funderet ei Dominus IESUS pueri venustif-
simi specie in Sacrosancta Hostia apparuit,
Rogantique quid abs se vellet; *volo res-
pondit puer) ut ibi sis ubi es.* Quæ Adal-
bertus

bertus de ingredienda Societate interpretans in eam recipi postulavit, votisque potitus, vitam in Societate vocationi divinæ consentaneam usque ad extremum peregit. In academia Viennēsi Sacræ Theologiæ Professor & Decanus, tum aliā fortiter ad Religionis munimentum gessit, tum obstitit, ne volumina parum pietati congruentia, quæ magno numero offerebantur, in lucem prodirent: tum denique effecit; ut qui doctrinæ publicis donarentur insignibus, ex diplomate Pij quarti Catholicum symbolum profiterentur. In Moravia diæcesanæ synodo cum Patre Magio Provinciali, & cum Patre Henrico Blysemio interfuit, in qua ducentis præsentibus sacerdotibus, & Antistiti, concionibus, privatisque colloquijs pro virili, quam DEUS dedit, tulit opem, Obijt Viennæ Anno Domini 1571. De quo obitu Historia Societatis Parte tertiâ hæc habet lib. 7. n. 58.

Dum tanta sacrorum penuria colonorū urget, ecce tibi maximè insignis amittitur. Viennæ Adalbertus Bauzekius BOËMUS, quàm acerbo naturæ & rebus humanis, tam maturo virtuti, sibi que obitu, quinto Nonas majas cecidit; Vir mitis, innocens,
eandi-

candidissima anima, humilitatis, amabi-
 lissimæ, paratissimæ ad omnia obedientiæ,
 ad hæc doctus cum primis, publiceque in
 Academia Viennensi, temporeque eodem
 in Collegio nostro Theologiæ interpres:
 Impiger idem navusque divinæ vineæ cul-
 tor: Cujus in ore ac vultu, innocentiam
 animi, caritatemque erga DEUM, & quos-
 cunque hominum legeres. Quibus virtu-
 tibus ita domesticorum amores, civiumque
 rapuerat, ut ægro nullum omissum sit, cer-
 tatim omnibus omnia conferentibus, divi-
 num humanumque remedium: & fuerint
 qui vota facerent atque enixè DEUM Do-
 minum precarentur, Vicarios se offerentes
 ut detractos sibi, illi annos adijceret, ne
 munimentum id Religioni alienissimo tem-
 pore demeretur. Quæ spes ubi fefellit,
 quod reliquum erat, de mortuo frequentia,
 dolore, lachrimis, ac lamentatione insigni
 iusta funebria persolverunt. De eo Ma-
 gius ita nunciat: Tertio die Maij migravit
 ad Dominum Sanctulus ille, ac Benedi-
 ctus Pater Adalbertus, dimidium animæ
 meæ, propter multas ejus virtutes: Cu-
 jus mors, ut communi bono per incom-
 moda accidit, & Academiæ & Collegio no-
 stro, & Theologorum nostro seminario:
 cum

cum esset ille vas omnium bonorum, & ad labores infractus; Ita vulnus cordi meo tale infixit, ut etiamnum perdoleam.

Superest etiam pijsissima memoria Illustrissimi Domini Ioannis Baronis Senioris Rzyczansky Kavvka de Rziczan, qui Deo sacræque conversationi penitus addictus noctibus singulis ad orationem lectulo consurgere, & in ea horis pluribus hæreret solitus, ultimis vitæ suæ viginti annis carnem non degustavit ab omnibus passim magnâ habitus in opinione sanctitatis. Obijt, Anno Domini 1643.

Nec tacendus fortissimus Catholicus Heros Zdenco de Lobcovicz, postea Princeps, & supremus Cancellarius in Bohemia, cuius tanta fuit in vera Religione soliditas, ut ad subscribendum Majestati literis, quibus ab Cæsare. Rudol. ad id ferè adacto hæreticis magna privilegia damno Catholicorum gravi concedebantur nullis prorsus etiam amittendi officij alij. que longè gravioribus minis adigi potuerit, cum se potiùs in frustra disseccandum corpus suum præbiturum generosissimè affirmaret, quam suo calculo perfidiam hæreticorum confirmaret. Cum autem postea hæresis jam supercilium tolleret, ipse nihil-

Iominus semper Catholice Religionis fuit
 præsidium, ob quod DEUS optimus uxo-
 rem illius natam ex Illustrissima stirpe
 Pernsteiniana annis jam quinquaginta gra-
 vem post desperatam ferè successionem in-
 signi, etsi unica prole mascula Venceslao
 Principe adauxit, qui nunc maximis Lega-
 tionibus & muneribus se se Augustissimis
 Cæsaribus Ferdinandis II. & III. probavit
 eximiè. Ita nimirum DEUS ijs, qui prop-
 ter ipsum sua commoda deserere sunt para-
 ti centuplum etiam in hac vita retribuit.
 Mortuus est gloriosus ille Ecclesie in Boë-
 mia Propugnator postquam Medicis inevi-
 tabile Fatum nunciantibus respondisset
*letatus sum in his quæ dicta sunt mihi in Do-
 mum Domini ibimus*: Præfente Nuncio A-
 postolico & Regis Catholici aliorumque
 magnorum Principū Legatis tanti viri for-
 titudinem & pietatem admirantibus.

Huic Gemellus fuit Illustrissimus comes
 Guilelmus Slavvata qui ultimam è Nova-
 domensi Familia Luciam uxorem habuit.
 Hic domus illius à Cæsare nominatus Gu-
 bernator Sacræ Maiestatis intimus Consilia-
 rius, Eques Aurei velleris & supremus in
 Boëmia Cancellarius fuit. Hunc quoque
 successione fecundâ DEUS benedixit, quia
 & ip-

& ipse acerrimus orthodoxæ Religionis propugnator extitit, pro qua etiam ab rebellibus è fenestra Cancellariæ in Arce Pragensi eiectus, non nihil casu afflictus fuit, sed ut altius exurgeret, atque in Aula Cæsarium Ferdinandorum II. & III. ad mortem usque gratosus Augustissimis; Austriacum Catholicæ Religionis Zelum suo fervore pro ficuè promoveret,

Ex stemmate comitum de Martinitz Dominus Georgius (qui Arcem Smecznonsem, ac in ea sacellum divæ Annæ Christi D. Avia renovavit) ob doctrinam & zelum erga Religionem Catholicam requisitus fuit per Breve Apostolicum, ut vacante supremo cancellariatu ab cæsare ipsi oblato in regno Bohemiæ illud officium, relicto tunc maiori, quod habebat, supremi Iudicis acceptaret (quod & fecit) utpote in quo plus posset prodesse religionis indemnitati.

Huius Georgii ex Patre Iaroslao fato præmaturo erepto Nepos Iaroslavi posthumus Matre vterum gerente assistenteque Marito peste correpto mire servatus, sub tutela Domini Adami de Sternberg supremi Burggravij educatus, eius filiã Mariam Eusebiam Matrimonio sibi iunxit, postquam

quam Romæ Clementi VIII. Pontifici Max. efflagitanti promississet hæc tria; I. se non nisi Catholicam uxorem ducturum; Deinde mox à reditu in patriam è suis bonis hæresim eliminaturum: denique in omnibus Comitijs & Consilijs singulari Zelo bonum Religionis procuraturum. Quo facto promissit sua Sanctitas illum, licet unicum familiæ, à DEO foecundandum faustâ luccessione. Tandem ipse unus è Regijs locum tenentibus Cuius curæ Corona, Reliquiæ sacræ & privilegia in Arce Carlenfi deposita fuere commissa) à Rebellibus ex Cancellaria primus è fenestra in fossam Arcis odio fidei Orthodoxæ Pragæ in præceptis datus invocata *Mariâ Matræ gratiæ* incolumis evasit & illa die adhuc 12. leucas curru confecit. Dixerat autem unus ex eiectoribus hæreticus Familiâ nobilis ridendo, *videbimus an illum juverit ejus Maria*. Cumque illum infra commodè moventem se ex alto despexisset, subiunxit: *Per Deum ejus Maria illum juvit*, statimque aliquot bombardarum ictibus petitus Iaroslaus bis in veste tantum & semel levisimè in brachio tactus, demum post victoriam illam decretoriam è Politica Regia Gubernatione Vicaria

caria hic ardentissimus fuit, qui hæresim
 jussu pijsissimi Cæsaris Ferdinandi II. & III.
 gloriosæ memoriæ ex Patria profligavit,
 adiunctâ lapidi Ecclesiastico ope brachij
 secularis. Mortuus inest senectute pia & bo-
 na, supremus Burgravius, omnibus Eccle-
 siæ munitus sacramentis. Adeo videlicet
 Providentia divina in sua dispositione non
 fallitur, ut dño illi ejecti fuerint inter poli-
 ticos Regios administratos quædam quasi ca-
 pita Reformationis, alter in Aula, alter in
 Patria coniunctis viribus strenuè laboran-
 tes, pro DEO, Rege, seu Cæsare, & Patria.

Est & Illustrissimi ac Reverendissimi
 Ioannis Lohelii, Pragensis Archiepiscopi
 virtutum laus ingens in Kalendario B. Vir-
 ginis typis vulgata.

Refert Venceslaus Hagek A. 1271. ob-
 ijsse pijsimum Virum, Vitum Ecclesiæ Pra-
 gensis Decanum, cuius eximium in con-
 cionando Zelum, in templis decore ornan-
 dis, divinisque officijs ac DEI cultu exlol-
 cendo ac propagando, mirum fervorem re-
 fert, quem ait relictis omnibus, totum sese
 obsequijs divinis mancipâsse. Quotidie
 suæ mensæ tres mendicos, die verò Domi-
 nicâ quatuor adhibebat, aliasque Eleemo-
 synas plurimas, sed secretò largiebatur. In-
 stitu-

stituit in Ecclesia Pragensi viros & qui diu noctuque sine ulla intermissione Psalterium decantarent: quam Ecclesiam donarijs ædificijs aliisque modis, mirè exornavit, multaque alia per Boëmiam templa erexit, plenusque meritis obiit in Domino.

Est & tenuis quædam adhuc memoria, Cuiuspiam alterius, Sanctæ vitæ Canonici Ecclesiæ Pragensis Metropolitanæ, qui monialium Benedictinarum ad sanctum Georgium in Arce Pragensi in rebus Spirituallibus Director magnâ eis dicitur sanctitate præluxisse, apud quas sepeliri etiam voluit, cum prius ante mortem suam, Epistolam spiritus plenam, ad eas conscripsisset, quæ epistola nuper admodum adhuc exstabat. Ad sepulchrum eius dicuntur etiam quædam Cælitus accidisse.

Habet præterea Hagecus ad Annum 1393 memoriam Doctoris Ioannek, suffraganei apud Archiepiscopum Pragensem à Vvenceslao Pigro è Ponte Pragensi in Moldavvam, ob defensionem, (ut videtur) iurium Ecclesiasticorum, præcipitari, cum idem Rex decem Annis antè Beatum Ioannem Nepo mucenum prius crudeliter excarnificatum eodem mortis genere affectis

Quia

Quin & eodem loco Historicus ille refert Iaroslauum de Klinstcin (quem Rex ille cum alio Canonico in carceratum morti pariter destinaverat) V Venceslao pigro prædixisse, eum, quia duos Canonicos iniuste carceri mancipasset, bis carceri mancipandum, in eoque 40. hebdomadis detentum iri, eò, quod illos 40. Horis in carcere detinuisset: quæ omnia eventus comprobavit.

Sic & olim sacerdos quidam Prostivvog Anno 992. cum Paganos Boëmos quam ardentissimè in fide Christiana institueret, est à Hrabodog V Vrřlovvicensi interemptus.

Anno 1078. Iudæi passim per Boëmiam Sacerdotes Christianos in vijs occidebant, eisque viscera extrahebant, donec deprehensi poenas dederunt.

Huc etiam pertinent illi, quos in odium Fidei Catholicæ innumeros Husitarum hæreticorum furor absumpsit. Creduntur ducentorum millium numerum in sola Boëmia excessisse, certe solus Ioannes Zifka eorum Dux manu propriâ (ut Impij Husitæ gloriabantur) mille sacerdotes interemit.

Vrbium Pragensium senatores etiam multi crudelissimè sunt à furiosis hæreticis trucidati

trucitati soepius, Certè animæ Religio-
rum servitarum *B. Virginis* ab Hussitis
combustarum è medijs flammis spectabiles
in Coelum volâsse traduntur.

Anno 1319. Cùm Pragenses Hussitæ
Coenobio Carthusianorum sub titulo *B. V.
31. Iulii* diruto, undecim Ordinis illius Re-
ligiosos intra Curiam veteris urbis carce-
ri inclusissent, die sequenti non sunt in eo
reperiti nisi decem. Quare carcerem illum
seris, ac vectibus iusserunt senatores quàm
diligentissimè muniri: sed tamen die tertiâ
inventi sunt solùm novem. Vocatos ergo
examinârunt, quo Socii eorum devenerint
qui nescire se aliud testati sunt, nisi quod
cum sese omnes pariter in oratione pro-
stravissent, finitâ oratione semper unus de-
fuerit. Rursus ergò inclusos vesperi accu-
ratè numerârunt, & carceris fores, fene-
stras, serasque sigillis suis omni diligentia
muniverunt: & ecce manè salvis sigillis
omnibus, non nisi octo repererunt. Quod
admirati senatores, hos reliquos octo sal-
vos in Moraviam dimiserunt.

Huc quoque spectant gloriosi illi viri,
qui sese murum pro Ecclesia Catholica ad-
versus nascentem Hussij hæresim oppo-
suerunt, quos inter Zbinko de Hazmburg,
G tunc

tunc Pragensis Archiepiscopus, qui medio in conatu hæresis illius extirpandæ obiit, veneno, ut suspicio erat, ab Hussitis sublatus.

In Academia vero Pragensi Doctores plerumque adversus eandem hæresim decertaverunt, quorum nomina quod Cochlæus in Historia Hussiticæ pag. 50. ipse Hæresiarcha Ioannes Huc cum indignatione recenset, nempe Stephanum Palecz, Stanislaum de Znogma, Petram de Ikoyma, Ioannem Hejiæ, Andream de Brada, Ioannem Hildesen, Matthæum Monachum, Hermannum Heremitam, Georgium Botam, Simonem Vvendam.

Quos inter præcipuè eminuit Zelus Stephani Palecz & Andreæ de Brada. Certè Stephanum appellat Cochlæus virum Christiano Zelo vehementer succensum, & ardentem, atque in medio periculorum, Spiritus libertate intrepidum & securum. Multa vir ille, sine intermissione scripsit, adversus Hussium, nulloque modo adduci potuit, ut à tuenda sancta Matre Ecclesiâ quiesceret, quamvis id nequissimus Hussius modis variis ab eo conaretur impetrare, prout habetur apud Cochlæum libro 1 pag. 20. 27. 39. &c.

Andre-

Andreas verò de Broda, quem Cochläus vocat, vitâ & eruditione venerabilem Theologum, quanto intra pectus arserit divinæ gloriæ zelo apparet ex sanctissima eius epistola, quam dedit ad Zbenkonem Archiepiscopum, quando eum in hæresis Hussiticæ primordijs suffocandis cessare advertit. Extat epistola illa apud Cochläum pag. 16. in hæc verba.

Magister Andreas de Broda Boëmus Artium Magister, ac sacra Theologia Baccalaureus formatus Ad Archiepiscopum Pragensem Dominum Zbinkonem, cognomento Leporem ex nobilissima Baronum de Leporibus familia prognatum Raudnicij in Arce sua Archiepiscopali habitantem &c:

Ac deinde inter cætera sic scribit,

Valde tremendum existimo illud horribile Domini nostri, quod Ezechiel scribit. Ecce ego ipse super Pastores requiram gregem meum de manu eorum. Formidabile & pavendum, ne sanguinem ovium de manu Pastorum quandoque requirat. Auscultet Rev. vestra Paternitas, si quis hac brutas oviculas predaretur, & abigeret, hominibus vestris: Nonne vestri milites, nonne famosi clientes, nonne validi festinarent armigeri? Immo, quod plus est, vestra Paternitatis tota con-
G 2 surgeret

surgeret parentela, quatenus abijcere gre-
 gem pauperum non sinerent, sed ut prædam
 abactam recuperarent, etiam cum nobilium
 corporum, dispendio veluti Tigride currerent
 seseque conflictui ingererent, quoadusque re-
 cuperarent prædam cum effectu. Reuera
 pluris est unica anima hominis, quam talia
 mille millia gregum. Igitur plus invigilan-
 dum est, ne hostis noster adversarius Diabo-
 lus, suis venenatis discipulis, captivans, & il-
 laqueans animas, ipsas abigat & secum in
 interitum ducat. Labor hic, vigilia hæc vobis
 incumbit ex officio Pastoralis, cuius est erran-
 tes corrigere, & ad viam reducere, immo
 compellere, veritatis. Vt autem res quam in-
 tendo V. Paternitati pateat. Ecce palam
 dico, quod varij libri illius pestilentis hereti-
 ci Vuicleph Anglici, in vestra multiplican-
 tur Diacesi: qui non paucos, immò complu-
 res erroneos articulos, immò damnatos, ac
 meritò damnandos continent. Quales sunt
 Dialogus & Trialogus, & Tractatus de cor-
 pore Christi, & plures alij ut audio. Ex
 quibus & eorum venenatis propositionibus
 timendum est, ne oves lethaliter, & insana-
 biliter sauciantur. In quibus præcipuè dam-
 nabilis ponitur articulus. Quod in Sacramē-
 to altaris maneat panis post consecrationem
 contra

contra quem Articulum scribere cogor, quia prius cavenda sunt vulnera, quam veniant. Et Chirurghi prius varia preparant Antidota, quam ad se vulneratos, & saucios videant properare. Et ideo R. P. vestram propter IESU CHRISTI Sanguinem pretiosum & roseum & propter salutem vestram, quam desidero, & propter tutelam Christi fidelium quos omnes cupio, si DEO placuerit, fieri, salvos, peto, & humiliter peto, Immo poplite flexo devotius rogo: quatenus invigiletis; ne multiplicatis libris pestilenticis fideles vestri virus infidelitatis pestiferum hauriant. Per quod animarum periculum & honoris excidium paterentur. Nulla enim pestilentia, nulla fames, nullus gladius tanta mala possunt ingerere, quantum fuerit ex hereticorum perfida pravitate &c.

In alia quadam Epistola idem hic Andreas scripsit se prius fuisse Hussio tam familiarem, ut in eodem cum illo lecto jaceret. At ubi primum eum advertit esse hæreticum, ita eum vitavit, ut ab eo tempore nunquam viderit, nec se ei videndum præbuerit.

Conatus est impiissimus Huss virum hunc ad suas attrahere partes, cui ille

acerrimâ epistolâ respondit; multisque deinde eius hæresim refutavit, quamvis, ut ait Cochlæus, liber eius typis excusus non sit, quem admodum alii plerique eius tempestatis Boëmorum adversus Hussium tractatus.

Postquam autem Concilium Constantiense congregari cepit mox hic Andreas de Broda cum Stephano Paley & aliis se illuc contulit, ut Hussium accusarent: quem etiam postea ibidem præsentem sunt acerrimè persecuti, donec tandem Hæresiarcha ille flammis traderetur.

Enituit etiam eodem tempore zelus Ioannis Episcopi Litomisliensis ex Ordine Præmonstratensium, patriâ Litomisliensis, prout videre est apud Cochlæum pag. 34. qui in Conciliis Constantiensi, ac Basiliensi multū adversus Hussitas laboravit, ac proinde postea hæresi jã totam Boëmiã occupante à summo Pontifice datus est Boëmiæ Archiepiscopus, aut saltem Archiepiscopatus administrator, Hic etiam prælio Hussitas aliquoties fugavit armatus ipse Dux.

Sed & magna apud DEUM Ioannis Archiepiscopi Pragensis Ordine tertij (cuius super Caroli 4. Cæsaris obitum extat Oratio

Oratio funebris)merita fuisse opus est, ut-
 pote cui Dens revelaveratHusiticam illam
 hæresim in Boëmia propediem exoritu-
 ram , tantamque proborum subsequen-
 turam internecionem, & omnem Cleri glo-
 riam interituram, bonaque Ecclesiastica in
 manus & possessionem Laicorum deven-
 tura. Quorum futurorum tristissimo nuntio
 exterritus, Archiepiscopatu cessit, alte-
 ri, ipseque se Romam conculit, DEUM,
 sanctosque Apostolos pro Boëmiæ salute
 deprecaturus, ubi ad S. Praxedis ordinem
 Benedictinum ingressus est, ac circa annum
 Domini 1396. diem obiit.

Huius verò antecessor Ioannes cogno-
 miento Ocellus, prius Episcopus Olomu-
 censis, primus inter Archiepiscopos Boë-
 miæ dignitate Legati nati ab Urbano sum-
 mo Pontifice ornatus, magnis effulsit vir-
 tutibus, atque imprimis studio humilita-
 tis, quâ munus Archiepiscopale vehemen-
 ter subterfugit, ita, ut nullis Caroli 4.
 Cæsaris, aliorumque Principum precibus
 ad illud accipiendum adigi potuerit, opus-
 que fuerit summi Pontificis nutum implo-
 rare, cuius voluntate cum tandem digni-
 tatem illam suscepisset, ne honore illo ani-
 mus aliquando tumidus humilitatis obli-

visceretur, templū ac Hospitale Pragæ sub
 V. Visegrad ad ripā torrentis Boticz erexit,
 cui titulum dedit: *Humilitas B. Virginis
 Mariæ*: voluitque illud esse receptaculum
 illorum hominum, qui pristinis suis for-
 tunis casu aliquo excidissent, & in paupe-
 riem fuissent delapsi. Tantæ autem in loco
 illo dabantur Eleēmosynæ, ut plebs Hospi-
 tale illud communi vocabulo appellaret,
panem pauperum, sed & aliud Hospitale S.
 Antonini in Srahovv olim jam à S. V Ven-
 ceslao institutum, rursus, sed solum pro
 pauperibus studiosis & Sacerdotibus ere-
 xit, & dotavit. Census præterea instituit
 perpetuos, pro ministris templi omnium
 sanctorum in Arce Pragensi ea lege, ut in
 templo illo Missam de Beatissima Virgine
 quotidie decantarent, multisque alijs etiam
 in Silesia, & Lusatia pie constitutis obiit,
 Anno 1739. id est eo ipso anno, quo V Ven-
 ceslaus Piger gubernacula Boëmiæ post
 obitum Patris sui Caroli quarti suscepit.
 Vulgarissimum illum de sancto V Vences-
 lao hymnum Boëmicum: *Syvatus VVa-
 clavve*. Ipse etiam composuit, & canenti-
 bus indulgentias concessit 50 dierum.

Sed nec minorum virtutum laude com-
 mendatur Ioannes huius nominis quartus,
 Boë-

Boëmiæ Episcoporum vigesimus septimus,
& ultimus, cui Ernestus succelsit, primus
Archiepiscoporum Pragenſium

Is Canonicos Regulares S. Auguſtini pri-
mus induxit in Boëmiam, eiſque Raudni-
cij Cænobium ſub titulo B. Virginis inſtituit.
Vbi & Hoſpitale pro pauperibus munificè
erexit, ad pedem pontis, quo ipſe curavit
ſterni Moldavvam in gratiam pauperum
itinerantium, ne trajectoribus ultra nau-
lum pendere cogerentur. Sanctæ Marthæ
fuit cultor ſingularis, cuius feſtum voluit
in ſua Dioceſi etiam in foro celebrari. Obi-
it Anno 1343. Pragæ templum S. Aegidij
fundavit, & quoad vixit ædificavit, ſepul-
chrum S. Adalberti Pragæ laminis argen-
teis veſtivit.

Atque ut Pragenſium omnium, uſque ad
Huſſiticam Hæreſim Archiepiscoporum ſe-
ries magis innoſceat, cum ea apud pau-
cos Autores integra inveniatur, eam hic
ſubijcio.

Ioannes quartus ultimus Episcopus Pra-
genſis.

Ernestus Primus Archiepiscopus.

Ioannes quintus.

Ioannes sextus.

G. 5

VVol-

V Volbramus.

Nicolaus Pruchuicus.

Zbinko de Hazmburg.

Albicus V Venceslai Pigri medicus

Conradus V Vestphalus.

Ioannes de Praga, Episcopus Litomislensis,

Rebusturbatissimis Gubernator, Archiepiscopatûs Pragensis.

Philibertus Constantiensis Episcopus, qui Barbaram

Imperatricem Pragæ coronavit postea Archiepiscopus, aut saltem administrator Ecclesiæ Pragensis constitutus.

PRæter supra ex Cochlæo nominatos Hussij Antagonistas numerat, etiam V Venceslaus Hagek alios ex Academia Pragensi, qui nascenti illi immanissimæ Hussitarum hæresi sese acerrimè opposuerunt, ut Magistrum Marcum eo tempore Vniversitatis Rectorem, Doctorem Lunam, qui Ioannem Huss, ut à cæptis desisteret, est publicè cum lacrymis deprecatus, Doctorem Volk, Doctorem Gbel, Doctorem Leræo, quem ob publicè ab eo adversus perfidum Hussium acriter dicta, rabida plebs

plebs in ipso Academiae magno atrio lapidare, & interficere parabat.

Refert Cochlaeus l. 3. Hieronymum Pragensem Hussij in haeresi socium in Magistros & Clericos Boemos Hussio contrarios, vi, incarceratione, bonorum direptione, aliisque modis grassatos esse. *Quendam honestum virum* (verba sunt Cochlaei) *Cultellificem Pragensem, fecit capi, incarcerari, in media sterno verberari, atque illic ligatum crudeliter vexari, putridis ovis peponibus, luto, lapidibusque immixtis, & in eum projectis, tanta sane projectorum vi, ac multitudine, ut ille projectionibus illis obrutus interierit, ac mortuus sit.* Fratrem Nicolaum Ordinis Carmelitarum, Concionatorem Monasterij S. Mariae in arena ob eandem causam, manu violenta fecit extrahi simul cum duobus alijs e monasterio, & Captivos abduci ad iudicem novae Civitatis Pragensis, qui duos illos, haud secus ac fures in publico detinuit carcere. Nicolaum vero domi in privato carcere tenens, diversis tormentis excruciauit. Cum non posset Nicolaum illum ad revocandum ea, quae contra doctrinam V. iklesl dixerat, compellere, fecit eum educi ad flumen, ut submergeretur. Projectus itaque ille e navi in Moldavam, submer-

mersus utique perisset, nisi clientis cuiusdam auxilio ereptus fuisset.

Anno D. 1411. Post Octavas Pentecostes, quendam Indulgentiarum predicatorem captum curruicum Meretricibus (ad quarum Mammas Indulgentiarum libros suspendit) imposuit, Praga, eumque toti Civitati illudendum circumvexit, ac tandem illius literas publicè combussit, annitentibus armatis VVikleis plurimis & currum stipantibus, ne quis suppetias ferret.

De Carmelitis illis apud eundem Cochleum lib. 3. Iacobus Episcopus Laudensis in sermone ad prædictum Hieronymum coram universo Concilio Constantiensi Anno 1416. 30. Maij sequentia dixit: Non pigeat te meminisse illorum Sanctorum virorum de Praga Carmelitarum, quorum Prædicatores capi, & Monasterium spoliari, vos, in animarum vestrarum perniciem, procurastis.

Tanta rabie suo statim initio hæresis Hussitica est grassata.

Quamvis autem turpissima hæc hæresis dominatum postea obtinuerit in Boëmia, Capitulum tamen Canonorum Ecclesiæ Pragensis Metropolitanæ mansit semper DEO & Ecclesiæ fidele, semperque hæreticis, ut potuit restitit, prout apparet etiam

ex

ex acerrima illa disputatione apud Henricum Canisium in antiquis lectionibus typis vulgata, habita in Arce Pragensi A. 1465. à 2. Februarii per dies aliquot, vbi coram Georgio Rege Proceribusque Boëmiæ, fortissimè, doctissimeque Ioannem Rokyczanam, & Venceslaum de Krumnau, Hæreticorum Antesignanos refutavere Doctor Hilarius de Litomierzicz capituli Pragensis Decanus, & Doctor Venceslaus Krzizianovvsky præclari veritatis Catholicæ propugnatores.

Fuerat autem hic ipse Krzizianovvsky prius Anno D. 1456. In Academia Carolina Pragæ Decanus Philosophiæ, quando post bella Hussitica videbatur spes affulgere Academiam illam ad Ecclesiam reducendi: ad quod & ipse diligenter est cooperatus, adeoque ingeniose quædam ad id excogitata cautè & secreto ordinationibus Academicis inseruit, & secreto inscripsit, quæ tamen à quibusdam oculatoribus hæreticis tandem deprehensa, fuerunt Autoritate publicè à Anno D. 1458. 26. Iunij deleta & expuncta, Mansit ille nihilominus in Academia illa rem Catholicam quocunque modo promoturus, donec ad Annum 1460. Quando Academia illa literis publicis:

cis evulgavit, Sacram communionem dādam esse plebi promiscue sub utraque, idque esse de necessitate salutis; tunc enim literis illis assentiri cum multis alijs viris Doctis noluit, seque ab ea Academia penitus segregavit, quem secuti sunt Ioannes de Krczin Medicinæ Doctor, Magistri Stanislaus de VVelvara, Nicolaus de Horzepnik, Valentinus de Rakovvicz, Georgius de Antiqua Praga; qui omnes ab ea Academia penitus recesserunt, cum viderent se adversus torrentem nihil proficere, siquidem etiam Rex Georgius Hæreticis adhærebat.

Anno deinde 1466. Paulus Papa secundus Georgium regem excommunicavit, agentibus præcipuè Doctoribus supradiçtis: atque tunc ad arma à Catholicis concursum est, suppetias mittente Cælare Frederico, Matthia rege Vngariæ. alijsque multis Principibus, quarum omnium copiarum Generalis adversus Hæresim Dux ab eodem Papa est declaratus Zdenko Baro de Sternberg, quem in Boëmia præcipuè adjuvère Barones Rosenses, Hazmburgici, Kolovvrat. &c. ac Civitates, Pilsna, Budvicium, Iglavvia &c. Duravitque gravissimum hoc bellum toto septennio.

Quam-

Quamquam & nascenti statim hæresi illi multi magnates Boëmiæ armis occurrere sint conati, quorum multi non solum magnas ob id ærumnas subiere, verum etiã bonorum, quin & vitæ ac sanguinis fecerunt rejaçturam, siquidem ex solo Stemmate Sternbergico quatuor omninõ Heroës in vna illa Sigismundi Cæsaris ab Hussitis ad VVissegrad clade pro Deo, Ecclesia, & Cæsare suo fortiter pugnantes occubuerunt.

Primus autem qui rabidæ Hussitarum sectæ armis ausus est occurrere, fuit Petrus Baro de Sternberg, Ordinis melitenfium in Boëmia Prior, qui (ut habet Cochlæus) primo quidem æquo Marte cum eis conflavit, altero verò prælio (teste V Venceslao Hageko) eos graviter afflictos cecidit tantâ clade, ut Dux eorum Ioannes Zilska vix solus, & ab alijs omnibus avulsus fugâ fuerit relicto equo pedes per densa Sylvarum elapsus. Deinde verò hic ipse Heros Sternbergicus in clade VVissegradensi pro Catholicæ Fidei defensione gloriosus occubuit.

Sed & consequentibus deinde temporibus Hæresi illi sese varij opposuere læpius, ut & Doctor Paullus Zidek qui Maximas per-

perpeſſus ob Fidem Catholicam perfecutiones, extremam redactus ad inopiam, nunquam tamen ceſſavit adverſus Huſſiticam hæreſim depugnare, Georgiumque Podiebraſium Hæreticum Boëmiæ regem, in cujus aula multū verſabatur, conatus eſt omni ſtudio ad obedientiam S. Romanæ Eccleſiæ reducere, ſcripto etiam ob id grãdi ad eum volumine, in quo, tametiſi manifeſtum ob id vitæ adiret diſcrimen, non tamen dubitavit perfidiam, hæreſimque regi illi palã exprobrare, & ſalutis æternæ certum naufragium, ni reſiſceret declarare, adeò, ut ibidem palam profeſſus ſit ſe à Catholica Fide non reſeſſurum, etſi à rege illo, alijsque Huſſitis eſſet in plateis Pragenſibus publicè diris flammis aſſandus.

Meretur etiam hic à virtutis gloria celebrandis viris accenſeri jure optimo Clariffimus Imperator Carolus IV. Sed vita ejus typis aliàs excuſa eſt: Quanquam virtutes ejus ac revelationes ei cælitus conceſſæ, aliaque ab eo piſſime geſta dicta, & ſcripta volumen implerent.

Ladislauſ item Boëmiæ Rex Alberti ſecondi Cæſaris Auſtriaci Filius, magnam habet à pietate & zelo, adhuc famam, qui auream

auream suam Cæsariem dicitur moribundus SS. Virginis honori dicasse: Fortè post obitum præscindendam, nam (prout ab eis, qui corpus eius in Mausolæo regum Pragæ aspexere, accepi) is Cæsariem suam elegantem, etiamnum in sepulchro retinet integro corpore mirabilis.

Quodsi & illos, qui non ortu, sed habitatione possunt censerì ad Boëmiam aliquomodo pertinere respiciamus, Illustrarunt Boëmiam sanctitate sua, viri è Societate IESU permulti, inter quos P. Petrus Canisius, vir ob sua in Ecclesiam per Germaniam merita celeberrimus, qui Societatem nostram primus in Boëmiam induxit.

P. Edmundus Campianus primus postea in Societate nostra in Anglia à Calvinistis in odium fidei suspensus, cujus sanctitatis tanta fuit æstimatio, ut cum de eo occiso fama has in Provincias venisset, serenissimi Austriæ Archiduces Leopoldus & Carolus Pragæ cubiculum, quod Pater ille, dum Rhetoricam profiteretur in coluerat, ingredi voluerint, ubi genibus flexis in pavimento positus locum sunt venerati. Henricus Ortonus verò, Cæsareus orator
ex

ex Anglia redux idem cubiculum ingressus, pavimentum illud, quod, P. Edmundus quondam calcaverat, abjecto in terram corpore est osculatus.

P. Paulus Hoffæus Collegij Pragensis Rector secundus vir à virtutibus laudatissimus.

P. Dominicus Valefius Crumlovij sepultus cuius virtutes benè longâ serie sunt non nemine scriptis commendatæ.

P. Nicolaus Forrentinus, cuius (ut & duorum ibidè aliorum è Societate nostra) corpus ab annis plus quam sexaginta jacet incorruptum Brunæ in Moravia.

P. Nicolaus Lancicius, cujus sanctitatem multi suspexere. &c.

P. Martinus Stredonius Anno 1649. in officio Provincialis defunctus, ejus laus in ore multorum adhuc est.

Sed & viri alij sanctitate Illustres Boëmiam nostram adivere, ex quibus P. Laurentium à Brundusio Cappucinum virum sanctissimum Prage fuisse concionatum P. Raderus S. I. in sua Bavaria pia refert.

Beatum item Bertholdum Franciscanum Ratisbonensem, qui circa A. D. 1270. Boëmiam concionibus suis sanctissimis anima-

vit, in qua habuit ad Populum Slavvicum
linguæ Germanicæ ignarum interpretem
F. Petrum, cognomento Odozincium,
qui sepultus est Glacij; Vbi etiam F. Ber-
tholdus prædicavit in campo sub Tilia quæ
usque hodie dicitur *Bertholdi*. Fuit autem
hic B. Bertholdus Prædicator tam glorio-
sus, ut aliquando centum millia Audito-
rum haberet, atque in quadam eius concio-
ne Fæmina vi contritionis mortua, vidit 60.
Millia tunc mortuorum ire ad Inferos, tres
ad Purgatorium, unum quendam Franciscanum in Cælum, qui tamen duas alias è
Purgatorio animas secum eduxerat. Obijt
Ratisbonæ 1272 14. Octobris.

Ad A. 1611. Hæretica Pragenfium Hufsi-
tarum Plebs, quâ die Sereniffimi Leopoldi
Archiducis Austriæ Passaviensium Episco-
pi miles minorem Pragam violentus occu-
pavit, ipsa cænobia Catholica in veteri ac
Nova Praga aggressa, cum eam cohorte
sua quidam Dominus VVratislavv ab insul-
tu quem in Collegium Societatis IESU per
Collegium Convictorum parabat, repu-
lisset, in Cænobium B. Virginis in Carlovv
Ordinis Canonicoꝝ S. Augustini irruit,
& quos ibi Religiosos invenit occidit. Præ-
cipue tamen bacchata est in Monasterium
B. Vir-

B. Virginis ad Nives Neopragæ ubi rebus omnibus direptis, temploque spoliato quatuordecim Franciscanos discalceatos immaniter trucidavit, nonnullis eorum ex turri templi datis in præceps. Nomina eorum sunt.

P. Fridericus Bachstein Pomeranus.

P. Ioannes Martinecz Hispanus.

P. Simon Gallus.

P. Bartholomæus Italus Bergomensis.

F. Hieronymus, Clericus Italus.

F. Calparus à Vareseio, Clericus Italus.

F. Iacobus de Augusta, Clericus Germanus.

F. Clemens, Clericus Germanus.

F. Christophorus Grandæus Laicus Germanus.

F. Ioannes Clericus Novitius Germanus.

F. Antonius Laicus Novitius.

F. Ioannes à Monte piano, Italus, Laicus.

F. Didacus Laicus, Germanus.

F. Ioannes, Clericus Germanus.

CAPVT